

Kjøbenhavn's = Posten.

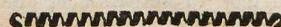
Femte Aargang.

No. 182.

Torsdag d. 4. Aug.

1831.

Thorvaldsen.

I "Kunstblatt", No. 48, Juni d. N., læses, fra Rom, følgende Meddelelse om et af Thorvaldsens nyeste Arbejder, Monumentet over Pave Pius VII:

"Pius den Syvendes Monument af Thorvaldsen er nu blevet afdækket for det skuelystne Publikum. Pladsen i Peterskirken er saa fortræffelig, som et saa betydeligt Værk vel kan fordre. I en smagfuldt ordnet Nische sidder, paa en prægtig Stol, Pavens ærværdige Skikkelse, i overnaturlig Størrelse. Drapperet med den sædvanlige Pavedragt, det stærke Undergebandt, og en glimrende smykket, uendelig omhyggeligt og skønt udarbejdet Kappe, er han netop i Begreb med at udstrække sin høire Haand, for at give Folket sin Velsignelse. Den venstre hviler i Skjødets; Fodderne ere, paa en utvungen Maade, lagte over hinanden, Hovedet bedækkes af den trekronede Hue. Under den høie Piedestal ere tvende Døre anbragte, paa den Maade, som vi ere vantede at see paa nyere Monumenter af denne Art; over den betegner Inscriptionen Cardinal Consalvi, der af Pius VII udnævntes til Kardinal, som Monumentets Stifter.

Paa begge Sider af det pavelige Hoved, men lavere, dog, som det synes, paa samme Marmor, sidde tvende Genier; den ene tilhøire seer tilbage paa sin Helt og lader Haanden med Griffet hvile paa den allerede lukkede Bog. Bedrifterne ere optegnede og bevarede for Efterverdenen. Den Anden paa venstre Side løfter Timeglasfæt iveiret og seer ligeledes tilbage paa Paven. Under disse, ved Siden af Portrait-Statuen, staae: den religiøse Styrke og Religionen. Over den Førstes Hoved nedhænger en Lammehud,

slagen i Knude over Brystet; Hænderne ere solbete overkors paa Brystet; Blikket vendt imod Himmelen. Religionen, paa den venstre Side af Statuen, har Bibelen i Haanden, over hvis Indhold den synes at gruble. Den høire Haand bevæger den derfor op mod Hagen, og ved dens Fodder staaer Minervas Ugle. Over Undergebandtet har denne Figur et bredt Dvergebandt, der gaar fra den høire Skulder under den venstre Arm, og derpaa holdes iveiret; en skøn Krands smykker de nedhængende Loffer.

Hvo der med Opmærksomhed og Upartiffhed har betragtet Thorvaldsens Værker, vil snart føle, at man ved dette Værk ei alene staaer paa den Thorvaldsenske Opfindelses Terrain, og at de tvende Genier kun ere blevne tilføiede ved ydre Foranledning. Det forekommer mig dog endnu et Spørgsmaal, om de to andre Figurer ikke vare mere nødvendige for Pladsens hensigtsmæssige Benyttelse, end for selve Portraitstatuen; bidrage de end til at forklare denne, saa vorde de dog altfor afhængige af den, og fremkalde det Ønske, at det i denne Sphære henhørende Relief her maatte have indtaget sin eiendommelige Plads." —

Om et andet af Thorvaldsens nyeste Arbejder, har "Artistisches Notizenblatt", Juli 1831, No. 13, følgende Notice af Hofraad Böttiger:

"Breve fra Berlin tale med stor Roes om et Monument, som Statsminister v. Humboldt, efter Angivende af Overbygningsdirecteur Schinkel, har ladet opreise for sin afoøde Gemalinde, i Slotschaugen ved Tegel. Paa en Piedestal af hvidt Marmor, staaer en jonisk Søile paa 14½ Fods Høide, af en fortrinlig Skøn, poleret Granitblok, mestertligt fløien og udført af Bygningsinspecteur Cantian. Paa denne hæver sig en i carrarisk Marmor af Professor

Die & forfærdiget Statue af Gudinden Spes, en tro Efterligning af Thorvaldsens Statue: Haabet, som den Afdøde, under sit Ophold i Rom, selv bestilte hos Mestere, og som nu ogsaa befinder sig i Tegel, i Ministerens rige Samling af plastiske Kunstværker.

Thorvaldsen laante den billedlige Fremstilling af denne Gudinde fra Antiken, hvor hun, som bekendt, afbildes fremstridende, med den høire Haand holdende en Blomsterknop iveiret, med den venstre løftende Gebandet noget, og som derhos ogsaa i de sildigere Tider, indtil under Romerne, i Drapperiet og i Foldeskæftningen har bibeholdt noget ligeliniert, som tilhører den archaiske Stil. Thorvaldsen har ved en fin Tilnærmelse til hiin conventionelle Idtypus vidst at bibeholde dette Antikens karakteristiske Særfjende, men derhos at fjerne fra sit Billede al Stivhed og falsk Antik-efterligning. Statuens ædle, høist regelmæssige Ansigtstræk udtrykke Fatning og Forventning, Figurens hele Holdning og Stilling, hiin rolige Hengivenhed med Henblik fra det Fordiske til det Himmelske, hvorved ogsaa det christelige Princip om det ubedragelige Haab kunde overføres i hiint klassiske Billede, med Undvigelse af det høist modstræbende Symbol, Ankeret, hvorpaa ellers det christelige Haab støtter sig, og som møder os paa saa mange hundrede Gravmæler. Man tør derhos ikke lade ubemærket, at netop det Strænge, Lige-liniede, Afmaalte i Stilen ganske fortrinligt ogsaa i architektonisk Hensende gjør denne Spes skicket til Opstilling paa en Soile. — Statuens Omgivelser i Tegels Haugeanlæg svare, med den rigtigste Sands, til Skulpturværket. Ganske frit staaende, hæver Gudinden sig med megen Dyrdenhed i Forhold til den omgivende Træplantage, og kan dog, forme-dst Soilens middelmaadige Høide, overalt godt tages i Die-syn. Paa den ene Side er den omgivet af en saakaldet exhedra eller Hemicyllum, en Steenbænk i Form af en Halvkreds, hvis Gænder ere sammensøiede ved et Jerngitter-værk, som aflutter det Hele.”

Literair Notice.

Andet Binds 1ste Hefte af Maanedsskriftet ”Balkyrien” har i disse Dage forladt Pressen, og indeholder: Aftenstjernen, en Novelle; Aandens Hjemvee, af Emil; Mindeblade af min Livstrands (fortsatte); Et Besøg hos Sir Walter Scott; Disticha, af Eddvard; Lidt Mere om Kjærlighed, af F. J. Hansen; Kjøbenhavn, skildret af C. A. Ricander; Hvad er Nærsag til Dyrer? af Pastor Wedag; Sydydskernes Deeltagelse for Polakkerne; Aphorismer og Smaaablandinger.

Den i dette Hefte begyndte Artikel: Kjøbenhavn, ”skildret af C. A. Ricander”, er oversat efter den svenske Digters nylig udkomne ”Minnen från Göteborg”, en Beskrivelse over en af ham i 1827 og 1828 foretagen Reise i Danmark, Tydskland, Schweiz og Italien. Maa man end, med Balkyriens Udgiiver, indrømme, at ”Forfatterens Bemærkninger stundom falde lidt i det Smaalige”; saa kan man paa den anden Side ei heller nægte, at hans Skilbringere af nogle af Danmarks Dig-

tere og Lærde, ere ret karakteristiske og interessante. Vi hid-sætte her hvad han meddeeler om Døhlenschläger:

”Hvo i Norden kjender og elsker ikke Navnet Døhlenschläger? Den store Skjald synes, ved første Blik, mere at tilhøre Syden end Norden. Det fulsorte Haar, de mørke-brune, udtryksfulde Dine, den hurtige Tale, den klangfulde Stemme og de hastige Bevægelser synes at være en aandrigh Romer egne; men den trofaste, lidlige Kærlighed i hans Bæsen og det Fædrelandskæ i hans Omgangstone og hans Hjerte sige os: ”Han er Nordens Søn,” ligesom hans Digterværker for-kynde, at ”han er Nordens Væ.” Om jeg end gjerne tænker mig ham som Pilgrim, vandrende iblandt Gruset af Horatii og Ciceros Villaer, eller siddende i Grotta Ferratas Lunde, med Blikket vendt snart mod det evige Rom, snart paa det hem-smuldrende, af Givgrønt omslyngebe Tusulum, med Hjertet fuldt af den skønne Kunst, Martyr, Correggio, og paa det for ham liggende Blad rigt og yppigt skildrende denne sin Yndling, saa staaer han dog høiere Torer og maler fantere, naar han staaer paa Koeskildes Hoi og priser Proar og Helge, eller indfører os i Trondhjems Domkirke til Ar-els og Balborgs Formæling i Døden, eller i Blesinges Lunde sjunger om Habor og Signe *). I dette Dretal af skønne Digtinger tilhører han Nordens trende Nigere for fædse. Han er Livets og Handlingens Skjald, ikke Naturens. Derfor ere hans Digte mere episke og dramatiske, end lyriske, og mere episke end dramatiske; thi ofte sysselsætter selve Hand-lingen og det Pittorekke deri ham mere, end de indre Bevæg- grunde. Han kunde ei fortrylles af Sydens Natur, thi han foragtede dens Folk, og Naturen betragtede han altid blot som en nødvendig Baggrund for Menneskelivets afværende Billeder og Malerier. For hans Sangs er Naturen, naar den ikke oplives af en frisk Menneskelighed, død som en malet Theater- font, der henblegner og kun viser utydelige Conturer, naar de Handlende ere aftraadte fra Stuepladsen og Lamperne sluffedes. Han kan ikke, som Byron, vorende og stort male den enlige, vilde Klippe, og den rasende Stormhvirel, eller i Digtet gjenspejle Aftenrødens glødende Farvepragt, hvilende over et elyskist Landskab, og det ensomme, uendelige Hav stille eller stormende; men sæt en Kjempe paa Dødsklippen: et elskende Par paa den rislende Kilde — og han skal skildre Dig Kjem- pen og de elskende To, og Klippen og Kilden i Kjøbet; læg en Flaade af gyldne Drager paa Fjorden, og see! han maler Dig saa levende og skjønt Olaf Trygvason og Sinar og Farlen med deres Mød, deres Størte, Seir eller Død — og Himlen og Stranden og Havet dertil.”

*) Her maa man erindre sig, at Svenskerne ogsaa have Sag- net om Habor og Signe, men at Scenen hos dem er i Blesinge.

Conversations- og Nyheds-Post.

Cholera morbus.

Ved Bekjendtgjørelse af Dags Dato har den Kongelige Dva- rantainedirection ogsaa erklæret Stæderne Kdnigsberg og Ebing for smittede.

Udgiven af N. P. Liunge. Trykt i det Poppske Officin.

For dette Blad, som med Kongelig allernaadigst Tilladelse forsendes med Posten, saavel i Danmark som i Hertugdømmene, tegner man sig heri Staden paa Hjørnet af Udelgaden og Gothersgaden, No. 8 i Stuen, og i Provindsene paa alle Kongelige Postcontoirer.